

Nancy Beach: *you go girl!*
*Geroepen om
 te leiden*

In veel kerken zie je nog nauwelijks vrouwen in leidinggevende posities. Soms is er geen ruimte voor, soms ook benutten vrouwen hun talenten niet optimaal. "Maar in de hemel werden geen fouten gemaakt toen God je de gave van onderwijs of leiderschap gaf."

Je gaven, talenten en capaciteiten inzetten betekent soms dat je prima leiding kunt geven in de kerk, zegt Nancy Beach, succesvol spreker en leider binnen de Willow Creek Association. De voorname reden ligt voor de hand: God en Zijn gemeente dienen. Redenen om

het niet te doen kunnen echter legio zijn: een verbod van de (plaatselijke) kerk, beroerde gezinsomstandigheden, een veeleisende partner, een drukke baan, faalangst of weinig zelfvertrouwen. Nancy: "Misschien ben je net als ik. Als de moeilijkheden zich aandienen,

bedenk ik direct hoe ik onder mijn roeping uit kan komen en of ik een gemakkelijker weg kan kiezen. Ik heb een zogeheten 'vlucht-gen' dat me dagelijks aanspoort om de strijd op te geven." Dan is het de hoogste tijd om jezelf aan te pakken, zo schrijft ze in haar boek

Gifted to lead: “We moeten stoppen om ons te verontschuldigen voor onze gaven en kansen. Laten we geen uitvluchten meer zoeken om minder te zijn dan God bedoeld heeft. We geloven dat er geen fouten in de hemel werden gemaakt toen onze gaven ons werden toebedeeld. Dus moeten we ons iedere ochtend voorstellen met hernieuwde toewijding het onderste uit de kan te halen. (...) Je bent een waardevolle dochter van de allerhoogste Heer. Geef het niet op. Vervul je roeping of in mijn eigen woorden: *You go girl!*”

Mannenbroeders

Wie er helemaal voor gaat is Sabine van der Heijden (50), schrijfster, docent en jeugdouderling in de Nederlands Gereformeerde kerk in Houten. Ze beaamt: “Ik ben nooit teruggedeinsd voor een functie in het ambt. Nieuwe dingen opzetten, onderwijs geven en coachen past bij mij.” Op dit moment is Sabine de enige vrouw binnen de kerkenraad. “Nadat twee vrouwen hun termijn vol gemaakt hadden, hebben we ontzettend ons best gedaan om andere vrouwen te vinden. Dat is niet gelukt. Ik weet niet waarom. Ze zeggen natuurlijk nooit: ik ben een vrouw en voel me niet capabel om leiding te geven. Ze hebben het altijd te druk, wat trouwens ook voor een aantal mannen de reden is om nee te zeggen.” Ze voelt zich prima op haar gemak tussen al die mannenbroeders, maar... “het geeft toch een gek gevoel met alleen

maar mannen aan tafel. Alsof de balans zoek is.” Die balans is momenteel ook ver te zoeken onder de studenten op de Academie voor Theologie aan de Christelijke Hogeschool Ede, waar Sabine lesgeeft. “Weinig meiden hebben de ambitie om voorganger te worden en als ze die wel hebben, zijn hun toekomstmogelijkheden beperkt. In een aantal kerken is het *not done* om een vrouwelijke voorganger te hebben. Wat mij ook opvalt is dat veel meiden geen zin hebben om die strijd aan te gaan zodat ze toch tot ontplooiing kunnen komen.” Jammer, vindt ze, want het geestelijk welzijn van een gemeente wordt bevorderd als je capabele vrouwen de ruimte geeft. “Mannen en vrouwen vullen elkaar immers aan in hun gaven en in bijvoorbeeld hun benaderingswijze van problemen.”

Geestelijk volwassen

Beleid uitstippelen doet ook Gerrie Bezemer (58), samen met de andere oudsten van Rafaëlgemeente Giessenlanden. Als ze kijkt naar haar kwaliteiten is dat ‘goed kunnen luisteren, organiseren en dienstbaar willen zijn’. Voor leidinggeven draait ze haar hand niet om. Ervaring heeft ze in het dagelijkse leven opgebouwd. “Niettemin ben ik hier biddend ingestapt, want het is een hele verantwoording om een gemeente te leiden.” Ze draait in een team van mannen. Dat gaat prima. “Al loop ik er wel eens tegenaan dat ik eerder vanuit mijn gevoel

iets zeg of doe, terwijl de mannen meer rationeel de kwestie benaderen. Tegelijk kan dat mijn toegevoegde waarde zijn. Vanuit verschillende invalshoeken komen we tot overeenstemming. Dat is mooi.” Ze ziet vrouwen in haar omgeving die hun talenten optimaal benutten, maar helaas ziet zij ook vrouwen die leiding kunnen geven, maar zich verschuilen achter man of kinderen. “Ik denk dat het soms gemakzucht is. Soms leunen vrouwen wel heel erg op hun man. En misschien worstelen we te veel in ons geloof met het begrip onderdanigheid. Als vrouwen hun gaven beter zouden inzetten, komen ze ook veel meer tot geestelijke volwassenheid.”

Parttimebaan

Sabine en Gerrie hebben geen kinderen, maar wat als je wel kinderen hebt? Zijn zij ‘obstakels’ voor geestelijke ambities? Voor Marianne Golombek (37) niet. Zij gaf leiding aan de diaconale zorg in haar kerk toen haar dochters een jaar of vijf waren. In feite was het een parttimebaan, geeft Marianne aan. “Maar het was prima te combineren met mijn baan in het onderwijs en onze twee kinderen. Ze zaten op school en gingen ’s avonds bijtijds naar bed. Als je redelijk efficiënt werkt en het samen met anderen doet, kun je het kerkenwerk aardig over de week verdelen. Wat ik lastig vond waren niet de hoeveelheid uren, maar de dingen die onvoorspelbaar waren. Telefoon-

‘Dat ik eerder vanuit mijn gevoel iets zeg of doe, is mijn toegevoegde waarde’

tjes voor hulp bijvoorbeeld. Dat kost echt tijd. Daarom moet je altijd blijven letten op signalen vanuit je gezin. Mijn dochter zei eens: ‘Als ik eens net zoveel aandacht van jou zou krijgen als het papier uit je printer...’ Een duidelijk signaal om eens intensief iets samen te gaan doen.”

Marianne is ermee gestopt omdat het stokje standaard na drie jaar in andere handen overgaat. Ook is ze meer gaan werken en de kinderen zijn ouder geworden. “Ze hebben het nodig dat ik ’s avonds thuis ben.” Ze ziet wel in haar kerk dat vrouwen soms worstelen met hun gaven en talenten. Ze pleit daarom voor mentorschap. Zelf had ze haar diaconale periode niet willen missen. “Het was goed om op deze manier dienstbaar te zijn. Het was leerzaam en ik heb er veel voor terug gekregen. Mijn geloofsleven is enorm verrijkt.”

Droom

Ook Jolanda Omvlee (41) heeft twee kinderen. Ze preekt af en toe in ‘haar’ Filadelfia-gemeente in Deventer en coördineert het zendingswerk. Veel bekender is zij als directeur van de christelijke hulpverleningsorganisatie Compassion. Een fulltimebaan. Dit betekent dat zij met haar man de taken heeft verdeeld. Hij zorgt voor de kinderen en het huishouden. Ze hoort christenen daar wel eens vraagtekens bij zetten, “maar ik heb dat nooit als een obstakel ervaren. Als je afhankelijk bent van de goedkeuring van anderen, kun je nooit een goede leider zijn. Het is wel goed als je kwetsbaar durft te zijn, wilt leren en luisteren naar een ander.” Jolanda gaat vaak op reis en hoort dan: ‘Mis je de kinderen niet?’ “Nee, ik mis ze niet. Dan kijken ze me stomverbaasd

aan: dat kan toch niet! Natuurlijk ben ik blij als ik weer terug ben, maar ik worstel niet met heimwee of schuldgevoelens. Als je dat als vrouw voelt, moet je zo’n keuze niet maken.”

Jolanda had op haar zeventiende een droom om van betekenis te zijn voor jongeren en kinderen die in armoede leven. Haar keuzes zijn daarop afgestemd. “Om van betekenis te kunnen zijn, moet je invloed hebben en niet terugschrikken voor de bijbehorende posities. Natuurlijk heb ik weleens mijn twijfels gehad. Maar ik mag in afhankelijkheid van God mijn droom najagen, leren en fouten maken. Het hoeft niet meteen perfect te zijn. Dat heeft mij heel erg geholpen om telkens door te gaan en ervoor te gaan. Zo wil ik graag andere vrouwen stimuleren om hun roeping te volgen. Als we alle talenten die we hebben tot wasdom laten komen, is dat toch enorm verrijkend?”

Conferentie

Die aanmoediging komt ook in de persoon van de Amerikaanse Nancy Beach naar ons toe. Zij spreekt op 30 januari op de Willow Creek-conferentie met het thema *Gifted to lead*. Voor vrouwelijke leiders die een hart onder de riem kunnen gebruiken. Voor vrouwen die de gave hebben om te leiden, maar niet precies weten hoe of wat. Voor vrouwen die een passie hebben om het verschil te maken. Info: www.willowcreek.nl

‘Veel meiden hebben geen zin om de strijd aan te gaan’